

Spaans hypocriet

Alejandro Pozuelo valt bij zijn vervanging coach Philippe Clement in de armen. De Spanjaard kon zijn emoties niet bedwingen. © PHOTO NEWS

Enkele adviezen over wie, hoe, waar en wanneer je mag huilen in de harde, aartsconservatieve wereld van de topsport:

- *als je vrouw bent, dan mag het altijd: winnen, verliezen, gelijkspelen, zelfs bij niet spelen mag een traantje,*
- *als je man bent: alleen bij dramatisch verlies,*
- *of bij winst na verlies van een geliefde, maar niet overdrijven met die vingertjes naar de hemel want daarboven is helemaal niets,*
- *als je (man of vrouw) buiten je wil om wordt weggestuurd ergens waar je heel graag bent.*

Je huilt niet, ik herhaal NIET, als je zelf ergens vertrekt, bij je volle verstand en in de wetenschap dat je ergens anders heengaat waar het misschien niet noodzakelijk zoveel beter is, maar waar je vijf keer meer gaat verdienen. Als je dan toch huilt, ben je een bleitmuile, zoals Joke zou zeggen. Als je dan toch huilt, zoals Alejandro Pozuelo, ben je hypocriet, Spaans hypocriet, naar Spaans plat.

Dit weekend bleef de tam-tam in het bronsgroen eikenhout oorverdovend stil: geen nieuws over het lot van Pozo. Nou ja, lot, van onvoorspelbare onbestemdheid is in zijn geval geen sprake: hij heeft zijn lot in eigen handen. Dan is het een beetje van de pot gerukt om bij een applausvervangende in wat je laatste wedstrijd zou kunnen zijn voor de club die je in de steek laat, te beginnen huilen alsof je hele gezin zopas is uitgeroofd.

Het is nu niet dat een vertrek plots op zijn dak is komen vallen. Pozuelo wilde al langer weg, eerst naar Al-Ahli. Dat ligt in Dubai. Het lijkt mij niet dat het een plek is waar ik het langer dan veertien dagen zou uithouden. Voor voetballers en hun gevolg ligt dat anders. Als er genoeg shopping malls zijn en restaurants waar steaks met bladgoud kunnen worden besteld, is het voor een sjotter al een paradijs.

Hij ging niet, omdat ze bij KRC Genk nog eens de broekzakken hebben leeggeschud en nog wat extra euro's zijn kant opstuurden. Bij Genk dachten ze met de voeten van het ijs te zijn, Pozo zou hen kampioen maken want hij had beloofd te blijven. Belofte maakt schuld, behalve als de drie miljoen die je in de zandbak in Nabije Oosten kon verdienen ineens vijf, zes of zeven miljoen wordt, in het Verre Westen, in een wereldstad in de snelst groeiende competitie van de wereld zonder wintervoetbal.

Dat hij ook naar China zou kunnen, zou dat geen verzinsel zijn? Zeker nadat de bank-schroeven op de voetbalbestedingen zijn gezet, willen ze in China toch vooral grote namen en dat is de spelverdeler van KRC Genk, fiere leider in de elfde voetbaleconomie van de wereld, vooralsnog niet.

Gisteren verscheen Pozuelo op training. Dat was goed nieuws en slecht nieuws. Het slechte nieuws zijnde dat hij niet alleen was: hij had zijn huismakelaar mee om een *klapke* te doen met het management van Genk. Het is namiddag, de cross is begonnen en ik tik dit stukje. Straks moet ik nog weg en ik zal de iPad meenemen om dit desgevallend aan te passen. KRC Genk heeft gezegd dat vandaag niet meer wordt gecommuniceerd, maar ik gok dat hij weg is. Jammer is dat. Pozuelo was de beste speler van deze competitie en had weer eens voor een frisse kampioen kunnen zorgen.

Ik gok dat hij naar Canada trekt en daar valt wat voor te zeggen. Ik was al eens in Toronto en ik was ook al eens in Genk. Als ik moest kiezen zou ik het ook wel weten. Ja, de natuur rond Genk is mooi, maar die in Canada is nog net dat ietsiepietsie mooier. Zeker, in Genk wonen gemigreerde Spanjaarden, maar in Toronto alleen wonen meer Spanjaarden dan in heel België en dan heb je de andere hispanics nog niet meegerekend.

Twee uurtjes vliegen van Nueva York, Miami in dezelfde tijdzone of zo goed als en natuurlijk, niet te vergeten: minimaal vijf miljoen dollar als zogeheten *designated player*. Dat zijn spelers (drie per club) die niet onder het salarisplafond vallen en in sommige gevallen meer verdienen dan alle niet *designated players* in hun club samen.

Toeval wil nu dat een van die spelers, de Italiaan Sebastian Giovinco, net de club heeft verlaten om bij Al Hilal in Saoedi-Arabië nog wat geld te gaan scheppen. Hij was vorig seizoen de bestbetaalde speler in de hele MLS met 7,1 miljoen dollar of 6,3 miljoen euro. Dat geld, samen met zijn status als grootverdiener, komt vrij.

In plaats van vier keer per seizoen tegen de FC Slagters uit Deurne te moeten, niet wetende hoe zijn krakkemikkig kraakbeen dat overleeft, kan Pozo daar nog vijf jaar lekker voetballen in de zon, met een salaris maal vijf. Samengevat: vergeet de natuur, vergeet de Spaanse community, vergeet de tranen, Pozo heeft gelijk als hij gaat, jammer genoeg vijf maanden te vroeg.

In plaats van met zijn krakkemikkig kraakbeen vier keer per seizoen tegen FC Slagters, kan Pozo straks vijf jaar voetballen in de zon, met een salaris maal vijf